

РЕШЕНИЕ

№ 2019

гр. Пловдив, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Д. В. Кацарев

при участието на секретаря Величка Ст. Илиева
като разгледа докладваното от Д. В. Кацарев Административно наказателно
дело № 20225330204997 по описа за 2022 година
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващи от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 648557-F653774 от 19.07.2022г.
на Директор на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП -Пловдив, с което на
основание чл.53, ал.2, във връзка с чл.83 от ЗАНН и чл.179, ал.1,
предл.четвърто от ЗДДС, в редакцията на Д.В бр.105 от 2014г., в сила от
01.01.2015г. на ЗДДС на „ГЛОБЪЛСЪРВИС ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД,
ЕИК 204902199 със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Райко
Даскалов“ 68, ет.2, офис 7, представлявано от Д.М. със сл.номер на НАП ****
е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева за
нарушение на чл.125, ал.5, вр. чл.125, ал.1 от ЗДДС. С жалба чрез Директора
на Дирекция „Обслужване“ ТД на НАП гр.Пловдив до Районен съд
гр.Пловдив, от 30.08.2022г. от името на дружество се обжалва издаденото НП
и се прави искане за отмяна на НП. С жалбата се представят твърдения за не
осъществяване на дейност, за нарушение за първи път, както и че наложената
санкция се явява несъразмерно тежка.

Дружеството – жалбоподател редовно призовано, в съдебно заседание се

представлява от пълномощник И. А., о поддържа жалбата и искането за отмяна на НП. Не ангажира събирането на нови доказателства. Не представя нови такива. В пледоарията си поиска да се отмени НП тъй като е за първи път, фирмата няма дейност и не са оцетили фиска.

Въззиваемата страна – ТД на НАП Пловдив редовно уведомена, представлява се от юрк.Б.К. която представя становище за неоснователност на жалбата. В пледоарията си представи доводи в подкрепа на искането за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно. Направи се искане за присъждане на юристконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства по реда на съдебното следствие, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Дружеството – жалбоподател „ГЛОБЪЛСЪРВИС ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК 204902199 със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Райко Даскалов“ 68, ет.2, офис 7, представлявано от Д.М. със сл.номер на НАП **** е регистрирано по ЗДДС и е задължено съгласно разпоредбата на чл.125, ал.1 от ЗДДС да подава справки-декларации за съответните данъчни периоди в законоустановения в чл.125, ал.5 от ЗДДС срок, а именно до 14-то число на месеца, следващ данъчния период. Съгласно разпоредбата на ал.3 на чл.125 от ЗДДС заедно със справка-декларацията по ал.1 регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл.124 за съответния данъчен период. На 15.04.2022г. при служебна проверка от служители на ТД на НАП Пловдив било установено че дружеството като регистрирано по ЗДДС лице не е подало в срока – до 14.04.2022г. включително справка – декларация и отчетните регистри за данъчен период 01.03.2022г. – 31.03.2022г. До дружеството е била изпратена покани изх.№ 70-00-4126-75/29.04.2022г. и изх.№ 70-00-4127-142/29.04.2022г. чрез куриер на пощенски услуги, която била върната на 09.02.2022г. в ТД на НАП Пловдив поради непотърсването им. На 11.05.2022г. в ТД на НАП Пловдив била подадена справка – декларация по чл.125 от ЗДДС за данъчен период месец март 2022 година, и заведена с вх. № 16005043008. На 11.05.2022г. по електронен път чрез активиране на електронна препратка от електронен адрес на дружеството е била връчена покана .№ 70-00-4126-75/29.04.2022г. изпратена от свидетел Д. Х. ****. На

12.05.2022г. против дружеството от свидетел Д. Х. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F653774 за извършено нарушение на разпоредбите на чл.125, ал.5, във вр. с чл.125, ал.1 от ЗДДС. Актът е съставен в присъствие на оправомощено от представляващия дружеството лице, по силата на представено пълномощно, което лице след запознаване със съдържанието на акта го е подписало, без вписване на възражения или обяснения. Актът е подписан и от другите посочени в него лица. На дата на съставяне на акта връчен препис от него на оправомощеното лице. На 19.05.2022г. до Директора на НАП, ТД гр.Пловдив били подадени писмени обяснения от пълномощник на дружеството.

На основание констатациите в акта, АНО на 19.07.2022г. е издал атакуваното НП с което е ангажирана административната отговорност на дружеството за извършено нарушение по смисъла на ЗДДС. В издаденото НП по идентичен с акта начин е описано нарушението и е посочена нарушената правна норма. Съгласно издаденото НП нарушението е за първи път. Издадено НП е връчено на представляващия дружеството на 16.08.2022г. Поради не съгласие с посоченото като нарушение и наложената имуществена санкция в срок пред РС Пловдив е било обжалвано издаденото НП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани по делото писмени доказателства, включително и от показанията на свидетел Д. Х. дадени в хода на съдебното следствие и които съдът кредитира.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от легитимирано лице, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, жалбата се преценя като ОСНОВАТЕЛНА.

За да се произнесе по съществуващия на правния спор / по основателността на жалбата /, съдът съобрази, че настоящото производство е от административно - наказателен характер и същественото при него е да се установи има ли извършено административно нарушение от лицето посочено в АУАН и НП. Тук следва да се отбележи, че актовете за установяване на административно нарушение нямат обвързваща доказателствена сила, т. е. посоченото в акта не се счита за доказано. Това означава, че в тежест на административно - наказващия орган, тъй като именно той е субекта на административно - наказателното обвинение, е да докаже по безспорен начин пред съда, с всички

допустими доказателства, че има административно нарушение и че то е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Разбира се при налагане на имуществена санкция на Еднолични търговци или Юридически лица се касае за обективна невиновна отговорност и съответно в тези случаи е достатъчно доказването на извършване на нарушението от обективна страна, като не се изследва въпрос за вина. Същата се определя като психично отношение на дееца към деянието и резултата от него и по тази причина подобно психично отношение не може да бъде формирано от ЕТ или ЮЛ. Следва да бъдат спазени и изискванията на ЗАНН за съставянето на акта и издаването на Наказателното постановление, както и сроковете за реализиране на административно наказателното преследване. В тази насока е налице различие в понятията „неправилно” и „незаконосъобразно” наказателно постановление. Когато АУАН или НП не са издадени от надлежен орган или не са издадени в установените законови срокове или не съдържат изискуемите от закона реквизити или са нарушени съществени процесуални правила при съставянето на акта и издаването на НП, то последното ще следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Тук следва да се посочи, че критерият за определяне на съществените нарушения на процесуалните правила е този, че нарушението е съществено, когато ако не е било допуснато, би могло да се стигне и до друго решение по въпроса, или когато е довело до ограничаване на правата на страните в която и да е фаза на процеса. Когато, обаче, са спазени всички процесуални правила и срокове, то НП е законосъобразно издадено и именно тогава съдът следва да провери дали то е правилно, т. е. дали има извършено административно нарушение. Именно административно наказващия орган е този, който следва да установи пред съда, че има извършено административно нарушение / такова, каквото е описано в акта / и че същото е извършено от лицето, посочено като нарушител. Ако това не бъде доказано пред съда, то НП следва да бъде отменено като неправилно, тъй като не е доказано извършването на нарушението. Едва когато НП е законосъобразно и се докаже извършването на съответното нарушение може да бъде разгледан и въпроса за съответствието на наложената санкция с тежестта на нарушението / само когато размерът на административното наказание или имуществената санкция може да бъде определен в някакви граници, а не е фиксиран в закона/.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че жалбоподателят действително е осъществил визираното в акта и в наказателното постановление нарушение, по следните правни съображения:

Дружеството - жалбоподател е данъчно задължено лице по смисъла на чл.3 от ЗДДС и е било задължен съгласно разпоредбата на чл.125, ал.1 от ЗДДС да подаде справка-декларация в законоустановения в чл.125, ал.5 от ЗДДС срок, а именно до 14-то число на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. Съгласно разпоредбата на ал.3 на чл.125 от ЗДДС заедно със справка-декларацията по ал.1 регистрираното лице подава и отчетните регистри по чл.124 за съответния данъчен период.

Съгласно разпоредбата на чл.115, ал.6 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност декларациите по ал.1 и отчетните регистри по смисъла на чл.124 от ЗДДС се подават в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите лично от представляващия регистрираното лице или упълномощено от него лице. Безспорно установено по делото е, а и не се оспорва от данъчно задълженото лице, че същото не е изпълнило задължението си да подаде справка-декларация и отчетните регистри за данъчен период 01.03.2022г. – 30.03.2022г. в компетентната териториална дирекция на НАП, която в настоящия случай се явява ТД на НАП Пловдив до 14.04.2022г. включително. Такива е била подадени на 11.05.2022г. което като действие предшества съставянето на АУАН на 12.05.2022г.

При така установеното от фактическа страна съдът счита, че се касае за едно формално административно нарушение, което се осъществява чрез бездействие и с изтичането на предвидения в закона срок за подаване на отчетните регистри то е напълно довършено от обективна и субективна страна. При формалните нарушения, законодателят „изтегля” защитата на обществените отношения напред, защото нарушението е съставомерно с осъществяване на изпълнителното му деяние – без значение дали са настъпили или не обществено - опасни последици.

Съдът счита, че формалните състави на административните нарушения не са и не могат да бъдат изключени от приложното поле на чл.93, т.9 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН, поради това, че не изискват настъпването на съставомерни вреди, а за наказуемо е обявено противоправното поведение, очертано в своите обективни проявления. Разпоредбата на чл.93, т. 9 от НК визира

вредните последици от едно извършено нарушение или престъпление, а за да се квалифицира правно едно човешко поведение като осъществяващо конкретен наказуем състав, то следва да има изискуемата по чл.9, ал.1 от НК или чл.6, ал.1 от ЗАНН способност да причинява, или да застрашава, в пряка причинно следствена връзка защитените обекти, в частност установения ред на държавно управление за административните право нарушения. Без тази му способност човешкото поведение не би могло по аргумент от чл.9, ал.2, вр. с чл.10, ал.1 от НК, вр. с чл.11 от ЗАНН да бъде определено правно като нарушение или престъпление тоест ще остане извън приложното поле на административно наказателната или наказателната правораздавателна дейност. Ето защо в чл.93, т.9 от НК законодателя е посочил, че маловажност се цени за вече осъществен случай на престъпление или нарушение, а оттук и неопровержимия аргумент, че вида – формално или резултатно, няма никакво правно значение, а под вредни последици следва да се разбират всички настъпили в пряка причинно следствена връзка вреди.

Формалните деяния също трябва да имат способността да засегнат в достатъчна степен по смисъла на чл.9, ал.2 от НК вр. с чл.11 от ЗАНН установения ред на държавно управление, но тази им характеристика, необходима за правната им квалификация като административни нарушения не изключва прилагането на чл.93, т.9 от НПК, поради изложеното до тук – маловажен случай се преценява за деяние, което има всички обективни и субективни белези на престъпление или нарушение.

За да бъде определено като маловажен случай административното нарушение на първо място следва да се вземе предвид чл.28, буква „а“ от ЗАНН, според която разпоредба при маловажен случай може да не се наложи административно наказание тоест да се освободи от отговорност нарушителя като му се отправи предупреждение, че при повторно извършване на нарушението ще бъде наложено административно наказание.

Оттук по аргумент за противното се налага извода, че наред с изискванията на чл.93, т.9 от НК следва да се има предвид и дали се касае за нарушение, което се извършва за първи път и за друго такова не е отправяно вече предупреждение. Видно от представените по делото писмени доказателства нарушението е за първи път, и АНО не е освобождавал дружеството – жалбоподател от отговорност за други нарушения свързани с други данъчни периоди.

Съдът намира, че в настоящия случай извършеното нарушение съставлява маловажен случай, по смисъла на чл.28 от ЗАНН по следните съображения: За да се премине към прилагане на чл.28 от ЗАНН следва да е налице „маловажен случай” на административно нарушение, при който наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено такова. Предвид посочената разпоредба преценката относно наличие на основанията на чл.28, б.”а” от ЗАНН следва да се извърши от административно наказващия орган, като се вземе предвид тежестта на нарушението, причините, довели до закъснението за подаване на данъчната декларация, причинени ли са вреди от нарушението и други смекчаващи вината обстоятелства. Няма спор, че е налице извършено нарушение на посочената в атакуваното НП правна норма. Без да е налице административно нарушение въпросът за приложимостта на правилото на чл.28 от ЗАНН въобще не би следвало да бъде обсъждан, текстът се прилага само при налично противоправно поведение.

От събраните доказателства по делото дружеството – жалбоподател, като задължено лице по смисъла на ЗДДС само е предприело действия по изпълнение на ангажимента си, макар и след изтичане на крайния срок. От бездействието на дружеството - жалбоподател не са произлезли вреди, не са налице отегчаващи обстоятелства. Съгласно издаденото НП нарушението е извършено за първи път. Дружеството не е било освобождавано от наказателна отговорност за нарушения свързани с други данъчни периоди. Нарушението е такова на просто извършване, поради което именно възникването на вреда би съставлявало не елемент от състава на нарушението, а именно отегчаващо обстоятелство, което в случая не е налице. Нарушението е от възможно най - лекия вид - неподаване в срок, т. е. само забава в изпълнението, а не липса на изпълнение на задължението. От друга страна самото закъснение е незначително. Съдът намира нарушението - неподаване на отчетните регистри за данъчен период месец март 2022 година по ЗДДС от дружеството – жалбоподател за инцидентно.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че случаят е маловажен, тъй като поради своята малозначителност, както нарушителя, така и нарушението са с изключително ниска степен на обществена опасност. Съдът намира, че в настоящата хипотеза е следва да се приложи разпоредбата

на чл.28, б.“а” от ЗАНН, като нарушителят следва да бъде предупреден, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Доколкото при хипотезата на чл.28, б.“а” от ЗАНН е осъществен състав на административно нарушение, то предупреждението не означава оневиняване. Съдът намира, че по този начин биха се изпълнили целите на наказанието – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правов ред и да въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, така както визира чл.12 от ЗАНН.

Съобразено с изхода на делото право за присъждане на разноски има жалбоподателят, който от своя страна не прави такова искане, поради което и съдът не дължи произнасяне в решението си. Съобразено с изхода на делото направено искане от страна на процесуалния представител на АНО за присъждане на юристконсултско възнаграждение следва да бъде оставено без разглеждане.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.2, вр. ал.1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 648557-F653774 от 19.07.2022г. на Директор на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП -Пловдив, с което на основание чл.53, ал.2, във връзка с чл.83 от ЗАНН и чл.179, ал.1, предл.четвърто от ЗДДС, в редакцията на Д.В бр.105 от 2014г., в сила от 01.01.2015г. на ЗДДС на „ГЛОБЪЛСЪРВИС ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК 204902199 със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Райко Даскалов“ 68, ет.2, офис 7, представлявано от Д.М. със сл.номер на НАП **** е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лева за нарушение на чл.125, ал.5, вр. чл.125, ал.1 от ЗДДС.

ПРЕДУПРЕЖДАВА „ГЛОБЪЛСЪРВИС ИМПОРТ ЕКСПОРТ“ ЕООД, ЕИК 204902199 със седалище и адрес на управление гр.Пловдив, ул.“Райко Даскалов“ 68, ет.2, офис 7, представлявано от Д.М. със сл.номер на НАП ****, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено

административно наказание.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Пловдив на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____